

takového finančníka opatřiti, a že jim radil, že prozatím, nežli se tak stane, musí se spokojiti s dražším úvěrem v ten způsob, že musí do svých podniků přijati více zaměstnanců, kteří by do dolu vložili peníze, a že inž. A. V. takového finančníka též hledal v osobě jedné dámy, která měla obžalovaným poskytnouti zápůjčku 100.000 Kč, k níž však nedošlo. I tato okolnost měla býti uvážena pro úsudek, zda obžalovaní mohli býti subjektivně při přijímání vkladů, resp. kaucí přesvědčeni, že je budou moci včas i s úroky vrátiti, a mzdy slíbené zaplatiti, jakmile větší úvěr získají, důl v chod uvedou a z něho získají příjmy znalcem odůvodňované. Nezabýval-li se tedy nalézací soud těmito okolnostmi a nehodnotil-li je po stránce subjektivního zavinění obžalovaných, zůstal rozsudek kusým a neúplným a trpí zmatkem podle § 281, č. 5 tr. ř.

Čís. 5397.

Zločin podle § 81 tr. zák. po stránce objektivní předpokládá, že úřední nebo služební výkon, k jehož zmaření směřuje násilné jednání pachatelovo, spadá do oboru oprávnění a povinností, náležejících osobě v § 68 tr. zák. uvedené důsledkem jejího úředního nebo služebního postavení nebo zvláštního, vrchností jí daného příkazu; při tom nesejde na věcné oprávněnosti dotčeného úkonu, nýbrž rozhoduje jen formální oprávnění oné osoby k jeho výkonu.

Rozhodování o sporných nárocích na majetek a držbu věci, pokud se týče rozhodování o věcech, dotýkajících se přímo soukromoprávních poměrů různých jednotlivců, náleží ku pravomoci soudů a nespadá do oboru věcí, které jsou šem 28 obecního zřízení pro Čechy přikázány do samostatné působnosti obce, aniž je takové rozhodování přeneseno jinými zákony na obec ve smyslu § 29 cit. obec. zřízení.

Starosta obce by vybočil z mezí svého formálního oprávnění, kdyby si osoboval rozhodnutí o takových odporujících si nárocích třetích osob.

(Rozh. ze dne 9. října 1935, Zm I 894/35.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 21. května 1935, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., rozsudek ten zrušil v napadeném výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 [patrně 9 a)] § 281 tr. ř., je přisvědčiti, že výrok odsuzující stěžovatelku pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. z. na základě dosavadních skutkových zjištění nemůže obstáti.

Napadený rozsudek po skutkové stránce bere za prokázáno, že se dne 3. prosince 1934 sestry H. stěhovaly z domu obžalované, — že tato se svým mužem jim bránila ve stěhování, poněvadž měla s nimi diferenci pro činži, — že H. proto vzkázaly starostovi obce P., by přišel sjednat pořádek a že starosta P. této žádosti vyhověl. Dále rozsudek zjišťuje, že, když se starosta se strážníkem K. dostavil do domu obžalované, tato se proti němu vyřítla a napadla ho koštětem, že starosta byl uchráněn ztýráním jen tím, že strážník rychle přiskočil a vytrhl obžalované koště z rukou, že poté starosta P. dům opustil a strážník K. stěžovatelku uklidnil.

Že obecní starosta P. v tomto případě požíval ochrany podle § 68/81 tr. z., dovozuje pak rozsudek z toho, že P. jako starosta je podle předpisů obecního zřízení hlavou místní policie a odpovědný za pořádek v obci, že byl H-ovými pořádán o asistenci a že i se strážníkem přišel do domu obžalované jako úřední osoba, by sjednal pořádek při stěhování.

Zločin podle § 81 tr. z. předpokládá po stránce objektivní, že úřední nebo služební výkon, k jehož zmaření směřuje násilné jednání pachatelovo, spadá do oboru oprávnění a povinností, náležejících osobě v § 68 tr. z. uvedené důsledkem jejího úředního nebo služebního postavení nebo zvláštního, vrchností jí daného příkazu. Podle ustáleného rozhodování nesejde při tom na věcné oprávněnosti dotčeného úkonu, nýbrž rozhoduje jen formální oprávnění oné osoby k jeho výkonu.

S tohoto hlediska bylo především nutno objasniti a přesně zjistiti, v čem vlastně záležel a k čemu směřoval zákrok starostův, jež stěžovatelka podle předpokladu rozsudku svým násilným jednáním chtěla zmařiti. V tomto směru neobsahuje však rozsudek potřebných bližších zjištění, zejména nezjišťuje, zda došlo tehdy k výstupu, jenž pro ohrožení bezpečnosti osob nebo majetku s ním spojeného vyžadoval opatření v oboru místní policie, — jednak se náležitě nevypořádal s obhajobou stěžovatelčinou, že se vzepřela odvezení nábytku proto, že měla za H-ovými větší pohledávku (za dlužnou činži), a že starosta nebyl oprávněn, aby zasahoval do oné soukromé záležitosti. Této námitce nelze upřítí závažnost. Rozhodování o sporných nárocích na majetek a držbu věci, pokud se týče rozhodování o věcech, které se dotýkají přímo soukromoprávních poměrů různých jednotlivců, náleží ku pravomoci soudů a nespadá do oboru věcí, které jsou § 28 obecního zřízení pro Čechy přikázány do samostatné působnosti obce, aniž je takové rozhodování přeneseno jinými zákony na obec ve smyslu § 29 obec. zřízení. Kdyby tedy bylo zjištěno, že starosta na požádání H-ových zakročil proti stěžovateli za tím účelem, by ji donutil k tomu, aby upustila od svého odporu proti odvezení nábytku, čemuž se vzpírala pro tvrzenou pohledávku za H-ovými (§ 1101 obč. zák.), bylo by nutno uznati, že si starosta tím osoboval rozhodnutí o odporujících si nárocích třetích osob a vybočil tím z mezí svého formálního oprávnění jako obecního starosty. V jednání obžalované, směřujícím ku zmaření takového úkonu nebylo by pak lze spatřovati skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. z.

Pokud jde o subjektivní stránku tohoto zločinu, rozsudek jen zcela povšechně praví, že není pochyby, že se obžalovaná násilným vztažením ruky zprotivila starostovi P. v úmyslu, aby zmařila jeho úřední výkon, totiž sjednání klidu a pořádku, ale ani tento výrok vzhledem na zjištěné skutečnosti a zejména též vzhledem na zmíněnou obhajobu stěžovatelky nijak blíže neodůvodňuje. Nezbylo proto než vyhověti zmatečné stížnosti, rozsudek v napadené odsuzující části zrušiti jako zmatečný a vrátiti věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čs. 5398.

»Zákonným řízením« ve smyslu § 475, odst. 2 tr. ř. není míněno řízení podle hlavy XX. tr. ř. (o obnově trestního řízení).

Ustanovení § 363, čís. 4 tr. ř., jež platí jen pro případ, v němž okresní soud, uživ nesprávně zákona, rozhodl o nějakém činu, který je zločinem, jako by mu příslušelo o něm rozhodovati, předpokládá na rozdíl od ustanovení § 475, odst. 2 tr. ř. rozsudek v zákonné lhůtě nenapadený.

Promlčení přečinu přerušuje se platně i stíhacími úkony provedenými pro tentýž skutek v předchozím řízení přestupkovém.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, Zm II 378/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě z 19. června 1935. jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 335, 337 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Skutek, jehož se obžalovaný podle zjištění napadeného rozsudku dopustil, byl nejprve předmětem přestupkového řízení u okresního soudu ve Slezské Ostravě. V tomto řízení byl obžalovaný dne 10. března 1934 k dožádání okresního soudu ve Slezské Ostravě ze dne 5. února 1934 okresním soudem v Novém Jičíně vyslechnut jako podezřelý z uvedeného skutku a pak po dalším řízení rozsudkem okresního soudu ve Slezské Ostravě ze dne 19. června 1934 uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z. a za to odsouzen podle 1. trestní sazby § 335 tr. z. do vězení v trvání 1 měsíce a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení, a to bezpodmínečně. Proti tomuto rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání toliko obžalovaným, a to z výroku o vině a trestu. Usnesením krajského soudu v Mor. Ostravě jako soudu odvolacího ve věcech přestupkových ze dne 30. ledna 1935 byl k návrhu veřejným žalobcem při odvolacím líčení dne 30. ledna 1935 učiněnému citovaný rozsudek okresního soudu podle § 475, odst. 2 tr. ř. zrušen a dán podnět k zavedení zákonného řízení, a to s odůvodněním že okresní soud ve Slezské Ostravě soudil o činu, který je přečinem, proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z. Když pak bylo vyhledávání